

Arrest

nr. 189 766 van 14 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Abgal-clan te behoren. U bent geboren en opgegroeid in Bondhere, Mogadishu. In 2009 werd u uitgehuwelijkt aan een man die lid was van Al Shabaab. U verhuisde naar Elasha Biyaha, nabij Mogadishu, waar uw man woonde. In 2010 verhuisde uw familie ook naar Elasha Biyaha vanwege de algemene onveilige situatie in Mogadishu op dat moment. Uw vader bleef in Mogadishu wonen om op het huis te letten. In 2011 kwam uw vader om het leven in een raketaanval. De volgende jaren gingen jullie regelmatig naar jullie huis en eigendom in Bondhere, Mogadishu, om de staat ervan te controleren.

Omdat u weinig vrijheid kreeg van uw man vroeg u in december 2014 de scheiding aan. Hij ging akkoord. Twee maanden na de scheiding liet uw ex-man u verstaan dat hij niet meer akkoord ging met

de scheiding en eiste dat u naar hem terug zou komen. U ging hier niet op in. In april 2015 trouwde u met een andere man. Uw ex-man bedreigde u enkele malen aan de telefoon. U ging vervolgens naar Mogadishu en verbleef er bij een vriendin. Vervolgens is iemand u komen zoeken bij u thuis in Elasha Biyaha. Deze persoon belde u op en zei dat hij uw man zou vermoorden indien u niet zou terugkomen. U bent op 10 september 2015 uit Somalië vertrokken en kwam op 15 september 2015 in België aan. U vroeg op 28 september 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een geboorteakte en een medisch attest met betrekking tot uw besnijdenis neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart problemen te hebben met uw ex-echtgenoot die lid zou zijn van Al Shabaab (CGVS, p. 4 en 15). U situeert uw problemen in Elasha Biyaha, waar uw man vandaan zou zijn en waarnaar u na uw huwelijk ook zou zijn verhuisd. U zou er hebben gewoond van 2009 tot enkele maanden voor uw vertrek in 2015 (CGVS, p. 3 en 15). Echter, u kan niet aannemelijk maken van 2009 tot 2015 in Elasha Biyaha te hebben gewoond. Elasha Biyaha was aanvankelijk een IDP (Internally Displaced Persons)-kamp waarheen mensen uit Mogadishu vluchtten vanwege de burgeroorlog en het geweld in de hoofdstad. Over de jaren heen groeide dit uit tot op een bepaald moment een stad met een half miljoen inwoners, met scholen, ziekenhuizen, winkelcentra en universiteiten. Tot mei 2012 was deze stad onder controle van Al Shabaab. Na een gevecht met de overheids- en buitenlandse troepen werd Al Shabaab verjaagd. Echter, in de maanden voor dit gevecht – vanwege vrees van de burgers voor een gewapende confrontatie – en in de nasleep van dit gevecht en als gevolg van de voortdurende onveilige situatie stroomde Elasha Biyaha bijna volledig leeg. Infrastructuur en basisvoorzieningen stortten ineen, de universiteiten en bijna alle scholen en winkels sloten. Van de bevolking bleven er nog maar enkele duizenden mensen over. Deze situatie in Elasha Biyaha was nog steeds dezelfde op ogenblik van berichtgeving een jaar later. De onveilige situatie bleef de volgende jaren voortduren. Echter, uit uw verklaringen blijkt u hier niet van op de hoogte te zijn. Gevraagd naar de situatie in Elasha Biyaha de voorbije jaren en gepeild naar eventuele verandering in de situatie daar haalt u louter aan dat de controle over de stad overging van Hezb Islam naar Al Shabaab, en uiteindelijk naar de overheid (CGVS, p. 9). U voegt hier aan toe dat de veiligheid veranderde naargelang de controlerende partij (CGVS, p. 9). Echter, gevraagd om dit verder uit te leggen, kan u hier louter over zeggen dat onder Hezb Islam en Al Shabaab er strenge regels waren, onder meer voor vrouwen, en dat wanneer de overheid de stad in handen kreeg zij de mensen er steeds van verdachten lid van Al Shabaab te zijn (CGVS, p. 9 en 10). Gevraagd of er nog andere veranderingen plaatsvonden in Elasha Biyaha de voorbije jaren zegt u van wel maar dat u zich dit niet weet te herinneren (CGVS, p. 10). Nogmaals expliciet gepeild naar de veiligheidssituatie in de regio herhaalt u louter dat de overheid de mensen ervan verdachten lid van Al Shabaab te zijn (CGVS, p. 10). Dat u, gevraagd naar veranderingen in de situatie in Elasha Biyaha, en vervolgens meer bepaald naar de veiligheidssituatie, geen enkele verwijzing maakt naar het volledig leegstromen van de stad en de ineenstorting van de basisvoorzieningen in mei 2012 als gevolg van gevechten tussen overheids- en buitenlandse troepen en Al Shabaab en de voortdurende onveilige situatie vanwege de spanningen tussen deze partijen, doet ernstig twijfelen aan uw verblijf in Elasha Biyaha. U wordt vervolgens gewezen op opvallende gebeurtenissen in Elasha Biyaha de voorbije jaren en gevraagd of u hier iets meer over zou kunnen vertellen maar u blijkt geen verdere informatie te kunnen geven (CGVS, p. 11). Uiteindelijk, nadat u nogmaals gevraagd wordt naar opvallende veranderingen in Elasha Biyaha – dat u overigens zelf louter omschrijft als een vluchtoord waar mensen slechts tijdelijk zouden wonen – haalt u aan dat de meeste mensen zijn weggetrokken uit Elasha Biyaha en teruggekeerd naar hun oorspronkelijke huizen (CGVS, p. 11 en 12). Echter, dat u meldt dat dit zou zijn gebeurd als gevolg van de verbeterde veiligheidssituatie in plaats van door de gevechten en voortdurende onveilige situatie, maakt dat dit nog maar weinig kan overtuigen (CGVS, p. 11 en 12). Gezien u niet aannemelijk kan maken van 2009 tot aan uw vertrek in 2015 in Elasha Biyaha te hebben gewoond kan er weinig geloof gehecht worden aan uw problemen die er zich zouden hebben afgespeeld.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw ex-echtgenoot en uw huwelijk met hem vaag en incoherent. Zo is het opvallend dat u op het CGVS verklaart dat uw ex-man Abdirisak Mohammad Isse heet (CGVS, p. 4). Uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de vader van uw kinderen, geboren

in 2009 en 2011, Zakariye Hussein Elmi heet (DVZ, p. 7). Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt dat Abdirisaq Mohammad Isse de vader van uw kinderen zou zijn en nergens in uw verklaringen op het CGVS maakt u melding van een andere man als vader van uw kinderen (CGVS, p. 4, 13 en 15). Bovendien is het opmerkelijk dat u op het CGVS verklaart dat uw ex-man lid is van Al Shabaab maar dit niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingen bij uw uiteenzetting van uw problemen met hem (vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u verder gevraagd wordt uit te leggen hoe u uiteindelijk werd uitgehuwelijkt aan een man uit Elasha Biyaha die u zelf niet kende, verwijst u louter naar de algemene norm van uithuwelijking in Somalië en voegt u eraan toe dat hij naar uw hand heeft gevraagd aan uw vader, zonder verdere informatie te geven (CGVS, p. 4). Gevraagd vanwaar uw vader hem dan kende antwoordt u ontwijkend en zegt u louter dat hij deze man niet goed kende en dat u denkt dat uw huwelijk slechts om financiële redenen zou zijn (CGVS, p. 4). U wordt gevraagd hoe uw vader met uw ex-man in contact is gekomen maar u kan opnieuw geen informatie geven (CGVS, p. 15). U wordt verder gevraagd, gezien uw bewering dat uw huwelijk om financiële redenen was opgezet, wat voor financiële regeling uw vader en uw ex-man uiteindelijk waren overeengekomen maar u blijft vaag en zegt louter dat hij een feest had georganiseerd en spullen voor u had gekocht (CGVS, p. 16).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw man u heel jullie huwelijk lang onderdrukte en isoleerde van uw familie en de buitenwereld (CGVS, p. 15 en 16). Het is dan opvallend dat hij plots ermee akkoord ging om te scheiden. Echter, wanneer u gevraagd wordt waarom uw man er dan plots mee akkoord ging om te scheiden kan u hier geen verklaring voor geven (CGVS, p. 17). Gewezen op de vreemde vaststelling dat hij u heel jullie huwelijk lang onderdrukte en uw vrijheid zoveel mogelijk trachtte in te perken en dan plots akkoord ging met de scheiding, kan u louter toevoegen dat u ervan uitgaat dat dit kwam omdat u hier voortdurend om vroeg en ruzie om maakte (CGVS, p. 17). Dat u geenszins concreet weet mee te geven waarom uw man, na jaren van onderdrukking en het weigeren van uw vraag tot scheiden, plots akkoord ging om te scheiden is opmerkelijk. Dergelijke vage en incoherente verklaringen doen twijfelen aan uw huwelijk met uw beweerde ex-man.

Uw verklaringen over uw huwelijk en leven met uw ex-echtgenoot Abdirisaq Mohammad Isse in Elasha Biyaha zijn weinig geloofwaardig. Hierdoor kan ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die zouden zijn voortgekomen uit de scheiding met uw beweerde ex-man.

Er dient bovendien opgemerkt te worden dat u geen zicht geeft op uw reële situatie en plaatsen van verblijf in de laatste jaren voor uw vertrek. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van recente herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Elasha Biyaha heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw geboorteaakte bevestigt dat u geboren bent in Mogadishu maar houdt verder geen enkel verband met uw beweerde verblijf in Elasha Biyaha. U legt verder nog een medisch attest neer aangaande uw besnijdenis. Dit houdt evenmin verband met uw huwelijk met uw beweerde ex-man, noch met uw verblijf in Elasha Biyaha. U legt dit neer om te laten zien wat u is aangedaan (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom uw besnijdenis een probleem zou kunnen zijn ingeval van terug naar Somalië zegt u dat het geen probleem zou zijn maar dat u vreest voor uw dochter (CGVS, p. 21). Internationale bescherming kan echter niet worden toegekend aan personen die in hun land van herkomst verblijven, noch aan familieleden van deze personen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 7 september 2016 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot de landen en plaatsen van uw eerder verblijf. U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië (CGVS, p. 13). Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 13). U blijft echter bij uw verklaringen tot aan uw vertrek in Elasha Biyaha te hebben gewoond (CGVS, p. 13). Bijgevolg dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij het verzoekschrift van 6 maart 2017 voegt verzoekster een "Attest besnijdenis".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 6 maart 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster voert aan dat zij wel degelijk weet dat er hevig gevochten is in Elasha Biyaha en verwijst hiervoor naar het gehoorverslag. Zo wist verzoekster dat *“heel veel mensen ingevolge het geweld Elasha Biyaha ontvlucht waren”* en gaf zij aan *“onder welke terreur de bevolking er dag in dag uit diende te leven”*.

Het verzoekschrift benadrukt dat verzoekster *“gedetailleerd de weg van Elesha Biyaha naar het district Bondere (in Mogadishu) [kan] beschrijven, evenals Elasha Biyaha zelf”*. Verzoekster is van oordeel dat verweerder hierover had mogen doorvragen, teneinde haar herkomst te checken, maar ervoor kiest *“direct weer over de gevechten te beginnen, hetgeen toch wel heel éénzijdig is”*. Zij voegt eraan toe dat verweerder zich op een aantal mediabronnen baseert, waarvan de betrouwbaarheid niet gegarandeerd is.

Verzoekster bevestigt de door verweerder opgeworpen tegenstrijdigheid in de naam van haar echtgenoot, doch meent dat dit een materiële vertaalfout betreft. Waar verweerder opmerkt dat verzoekster niet veel weet over haar uithuwelijking, herhaalt verzoekster duidelijk te hebben verklaard dat *“dit eerder een transactie was tussen haar toenmalige echtgenoot en haar vader en dat zij hier zelf niet veel over te zeggen heeft gehad”*. Het verzoekschrift herneemt voorts dat verzoeksters echtgenoot een gewelddadige en labiele man was en dat het derhalve niet vreemd is dat hij aanvankelijk akkoord was met de scheiding maar zich later weer bedacht. Verzoekster meent nog dat het feit dat zij hertrouwde wellicht voor een opstoot van jaloersheid zou hebben gezorgd.

Verzoekster legt een attest van besnijdenis neer, hetgeen vermeldt dat verzoekster lijdt aan chronische pijnen, incontinentieproblemen, een verminderd libido en verlengde maandstonden. Het verzoekschrift voert aan dat verzoekster *“een gegronde vrees heeft, die tevens aan haar besnijdenis gelieerd is en die haar belet terug te keren naar haar land”*. Verzoekster verwijst in deze context nog naar het arrest nummer 155 975 van 3 november 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ten slotte voert verzoekster aan dat niet ontkend kan worden dat verzoekster een besnijdenis type III heeft ondergaan en dat zij daar nog steeds ernstig onder lijdt.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een

voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van haar asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet haar voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit haar verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoekster alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar zij jarenlang gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom zij gevlucht is.

2.4. Aangezien verzoekster verklaart op 21 mei 1990 geboren te zijn in Mogadishu (district Bondhere), Somalië, maar sinds 2009 in Elasha Biyaha, Somalië, te hebben gewoond tot haar vlucht in 2015, kan van verzoekster de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat zij opgegroeid is in Somalië en recent vijf jaar in Elasha Biyaha, Somalië, heeft geleefd. Ook al wordt niet verwacht dat verzoekster over alle geografische, maatschappelijke en socio-politieke aspecten van Somalië een gedetailleerde kennis beschikt, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoekster, toen een volwassen vrouw van 25 jaar, haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat verzoekster ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoekster kon toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met haar sociale en maatschappelijke omgeving. Verzoeksters maatschappelijke en socio-politieke kennis is echter ernstig ontoereikend.

2.5. Vooreerst kan met het CGVS worden vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij niet op de hoogte is van de gebeurtenissen en maatschappelijke omwentelingen die zich recent in Elasha Biyaha – wanneer verzoekster er beweerdelijk woonde – hebben afgespeeld. Zo beperkte verzoekster zich aangaande de situatie in Elasha Biyaha de voorbije jaren tot algemene verklaringen, *“het was een vluchtelingenplaats voor mensen die uit mogadishu vertrokken door de oorlog, degene die tenten hadden, opgebouwd, de andere anderen hutten van bosjes, op gegeven wat er in mogadishu te krijgen wa was daar ook te krijgen, het was onder de controle van al shabaab toen ik daar was”* (gehoorverslag van het CGVS van 7 september 2016 (hierna: CGVS-verslag), p. 9). Door de *“protection officer”* aangemoedigd om meer te vertellen over hoe het leven en de situatie voor de mensen in Elasha Biyaha de laatste jaren was, sprak verzoekster slechts over haar persoonlijke situatie, *“ik had het zwaar de laatste jaren, we hadden het zwaar nadat mijn vader was overleden en zijn steun viel weg, ik was niet gelukkig met het leven dat ik had met die vorige man, ik heb geprobeerd weg te gaan, het heeft tijd gekost om van hem te scheiden en het leven weer op te pakken, maar ik moeder en broer en zussen hadden het zwaar”* (CGVS-verslag, p. 9).

Gevraagd of de situatie in Elasha Biyaha steeds hetzelfde gebleven was, antwoordde verzoekster *“het veranderde wel (...) voorheen was het onder controle door hezb islam, dan al shabaab daarna had de overheid in handen, qua veiligheid veranderde er wat van de ene groep naar de andere”* (CGVS-verslag, p. 9). Wanneer werd doorgevraagd over de veranderende veiligheid onder de verschillende autoriteiten,

beperkte verzoekster zich tot oppervlakkige en algemene verklaringen *“onder de controle van hezb islam, was het veilig behalve verschillende regels voor vrouwen die ingevoerd werden, dat ze bedekt moesten zijn en dat iedereen moest bidden maar onder leiding van al shabaab was het nog strenger, vrouwen mochten niet alleen lopen, ze mochten niet werken, het waren moeilijke tijden want als je niet ging werken had je niets te eten, het was heel moeilijk voor ons, rond het gebed als he niet deelnam op dat moment werd je aangehouden door al shabaab had je problemen, daarna is de overheid gekomen, de mensen die daar zaten werden verdacht aangekeken door de overheid, ze dachten allemaal dat ze van al shabaab waren, en als vrouw met hijab als je werd aangehouden werd kregen je een reeks vragen aan je hoofd, waarom heb je de hijab, de situatie was nogal gespannen en verdacht”* (CGVS-verslag, p. 9-10). Gevraagd of er recent nog andere zaken in Elasha Biyaha veranderd waren, stelde verzoekster *“er zijn veel dingen veranderd maar ik kan ze niet allemaal herinneren”* (CGVS-verslag, p. 10). Het is aldus duidelijk dat verzoekster niet op de hoogte is van de situatie in Elasha Biyaha, nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Elasha Bihaya – voordien een bloeiende stad met een half miljoen inwoners, scholen, universiteiten, ziekenhuizen en winkelcentra – ten gevolge van de gevechten tussen de overheids- en buitenlandse troepen en Al Shabaab in mei 2012 bijna volledig was leeggelopen op enkele duizenden inwoners na, de infrastructuur en basisvoorzieningen ineen gestort waren en scholen, universiteiten en winkelcentra sloten. Dat verzoekster, na herhaaldelijk gevraagd te zijn naar opvallende veranderingen en de veiligheidssituatie in Elasha Bihaya, omtrent voorgaande geen enkele melding maakte, doet dan ook fundamenteel afbreuk aan haar voorgehouden recent verblijf in Elasha Bihaya.

Door de *“protection officer”* er met geconfronteerd dat verzoeksters verklaringen niet overeenstemmen met de informatie in het administratief dossier, antwoordde verzoekster *“maar ik kan toch niet weten wat jij gelezen hebt of wat er daar vermeld is, wat ik gegeven heb als informatie is wat ik wel weet, als je me vragen daarover kan stellen kan ik misschien op die vragen antwoorden maar ik kan niet weten wat jij daarover gelezen hebt”* (CGVS-verslag, p. 11). Deze uitleg kan echter geenszins verschonen dat verzoekster niet op de hoogte is van bovenvermelde gebeurtenissen in Elasha Bihaya. Bovendien gaf verzoekster ook nog aan dat Al Shabaab in 2011 uit Elasha Bihaya verdreven was (CGVS-verslag, p. 19), terwijl Al Shabaab pas in mei 2012 verjaagd werd (zie informatie administratief dossier). Waar het verzoekschrift aanvoert dat verzoekster wel degelijk wist dat heel veel mensen omwille van het geweld Elasha Bihaya ontvlucht waren, dient te worden opgemerkt dat verzoekster aangaf dat Elasha Bihaya is leeggelopen nu *“sinds de veiligheid is teruggekeerd de mensen weer teruggekeerd [zijn] naar hun plaats”* (CGVS-verslag, p. 12), in plaats van omwille van de voormelde gevechten tussen de overheidstroepen en AMISOM enerzijds en Al Shabaab anderzijds. Gezien de lange periode dat verzoekster in Elasho Bihaya zou hebben doorgebracht kan verzoeker in acht genomen voorgaande, haar verblijf in Elasha Biyaha van 2009 tot 2015 geenszins aannemelijk maken. De door haar aangehaalde problemen met haar ex-echtgenoot, die zich zouden hebben afgespeeld in Elasha Bihaya, Somalië, hebben dan ook geen grond.

2.6. Waar het verzoekschrift nog aanvoert dat verzoekster wel in staat is gedetailleerd de weg van Elasha Bihaya naar Mogadishu te beschrijven, evenals Elasha Bihaya zelf, dient te worden opgemerkt dat elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en dit ook gemakkelijk kan worden ingestudeerd. Ook meent verzoekster dat de betrouwbaarheid van de mediabronnen over de gevechten die verweerder steeds aanhaalt niet gegarandeerd is. Het staat verzoekster echter vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoekster dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermog de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen.

2.7. De ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielmotieven klemmt te meer nu verzoekster incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande haar ex-echtgenoot, wie tevens centraal staat in haar asielrelaas. Zo verklaarde verzoekster bij het CGVS dat haar ex-echtgenoot A.M.I. lid was van Al Shabaab (CGVS-verslag, p. 4), een wezenlijk element in haar asielrelaas, doch liet zij na dit te vermelden tijdens de uiteenzetting van haar asielmotieven bij de DVZ.

Ook verklaarde verzoekster op het CGVS dat haar ex-echtgenoot en vader van haar kinderen A.M.I. heette (CGVS-verslag, p. 4), terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat de vader van haar kinderen Z.H.E. heette (verklaring DVZ, punt 16). Dergelijke incoherente verklaringen over eenvoudige zaken die overigens tot de kern van haar asielrelaas behoren, tonen aan dat verzoeksters verklaringen niet op waarheid berusten. Het verzoekschrift voert nog aan dat verzoeksters ex-echtgenoot wel degelijk

A.M.I. heet en dat er een materiële vertaalfout werd begaan bij de DVZ. Dergelijke uitleg kan niet overtuigen nu niet ingezien kan worden hoe een naam foutief vertaald kan worden, laat staan waarom de tolk deze naam uit eigen beweging zou veranderen en iets fictiefs zou aanvoeren. De Raad merkt op dat verzoekster de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden. De Raad stelt vast dat verzoeksters pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van haar verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoekster *post factum* nog tracht aan te brengen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van haar wordt verwacht dat zij zo duidelijk en volledig mogelijk haar asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van haar asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

Ook aangaande haar uithuwelijking legt verzoekster vage en ontwijkende verklaringen af. Gevraagd waarom zij werd uitgethuwlijkt aan een man in Elasha Bihaya die zij zelf niet kende, antwoordde verzoekster louter *“wij kennen somalische cultuur dat de mannen naar de hand van de vrouwen vragen bij de ouders, zo is het bij gegaan, hij is naar vader gekomen en naar hand gevraagd en vader heeft me aan hem uitgethuwlijkt, zonder dat ik daar iets over te zeggen had, het was ook nog een oudere man”* (CGVS-verslag, p. 4). Gevraagd hoe haar vader de man dan kende, antwoordde verzoekster slechts ontwijkend *“ze kenden elkaar niet echt goed, ik ha ervan uit dat de uithuwelijking financieel was”* (CGVS-verslag, p. 4) en *“ik weet het niet hoe ze met elkaar in contact kwamen”* (CGVS-verslag, p. 15). Gevraagd naar de financiële regeling van het huwelijk, gezien haar beweringen dat zij huwde om financiële redenen, stelde verzoekster louter *“er werd een feest georganiseerd, de bruiloft, als wat ik vroeg werd geregeld, hij had ook nieuwe spullen voor mij gekocht, zo is het gezegend geweest, zo ben ik met hem meegegaan”* (CGVS-verslag, p. 16).

Bovendien rijmt het gedrag van verzoeksters echtgenoot A.M.I. dat hij plots akkoord ging om te scheiden (CGVS-verslag, p. 17) niet met verzoeksters eerdere verklaringen waarbij zij stelde dat A.M.I. haar hun hele huwelijk onderdrukte en isoleerde van haar familie en de buitenwereld (CGVS-verslag, p. 15-16). Verzoekster is evenmin in staat duidelijk toe te lichten waarom haar echtgenoot, die verzoeksters vrijheid zoveel mogelijk trachtte te beperken, plots instemde met een scheiding. Zij kwam niet verder dan te stellen dat zij *“ervan uit [ging] omdat ik alles verschillende keren daarover gevochten heb met hem en het daar continu over had, de laatste keer had hij er misschien genoeg van”* (CGVS-verslag, p. 17), wat geenszins kan overtuigen. Waar het verzoekschrift nog aanvoert dat verzoeksters echtgenoot een gewelddadige en labiele man was en het vanuit die optiek niet vreemd is dat hij aanvankelijk akkoord was met de scheiding, maar zich dan later weer bedacht, dient te worden opgemerkt dat dit niet verklaart waarom haar echtgenoot in de eerste plaats met de scheiding instemde. Het is immers redelijk te veronderstellen dat een man die zijn vrouw steeds onderdrukt en kleineert, zoals verzoekster zelf stelt, niet zomaar zou laten gaan.

Aldus kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters verklaringen aangaande haar leven en huwelijk met haar echtgenoot A.M.I.. Derhalve zijn verzoeksters voorgehouden asielmotieven, die voortvloeien uit de scheiding met A.M.I. eveneens ongeloofwaardig.

2.8. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet doen ombuigen. Aangaande de door verzoekster neergelegde geboorteakte bij het CGVS dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze slechts bevestigt dat verzoekster in Mogadishu geboren is, maar op geen enkele manier haar voorgehouden verblijf in Elasha Bihaya aantoon. Daarnaast vormen documenten in asielzaken een onderdeel van de algehele beoordeling en het geheel van de elementen de ondersteuning van een asielrelaas uitmaken. Verzoekster gaat eraan voorbij dat het louter neerleggen van documenten niet volstaat om de hiaten in het asielrelaas en de ongeloofwaardigheid ervan te herstellen, maar zij moet ook aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Documenten dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Ook blijkt uit *“Somalië. Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten”*, van 9 september 2016 dat Somalië na 1991 in totale chaos verviel en naast de staatsinstellingen, alle gebouwen werden vernield tijdens de burgeroorlog alsook alle archieven en registers van de burgerlijke stand. Het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken voegt toe dat de weinige archieven die niet zijn vernield, nu in handen zijn van individuen of om een andere reden niet terug te vinden zijn.

Het Noorse Landinfo verwijst in zijn rapport van 2009 ook naar de vernietiging van de archieven en het feit dat er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten. Volgens het rapport uit 2009 van Landinfo leveren een aantal privé-instituten bepaalde certificaten af, zoals schoolcertificaten, attesten van privé-universiteiten, geboorteaktes, bevestiging van een geboorte in een ziekenhuis en

huwelijksaktes opgetekend door de Sharia gerechtshoven. Zij vertrouwen volgens Landinfo op de informatie gegeven door de aanvrager van de documenten, in sommige gevallen bijgestaan door getuigen en/of familieleden. Gelet op voorgaande steunen de Somalische documenten, in zoverre ze al te verkrijgen zijn, louter op de verklaringen van de aanvrager. Daarbij komt nog dat Somalië in 2015 ook de tweede plaats op de Fragile States Index inneemt, van het onafhankelijke onderzoeks- en vormingsinstituut The Fund for Peace en van Foreign Policy en in de Corruption Perceptions Index van 2015 van de internationale onafhankelijke organisatie en anti-corruptieorganisatie Transparency International staat Somalië op de voorlaatste plaats staat. Transparency geeft elk land een score tussen 0 en 100, waarbij 0 staat voor zeer corrupt en 100 voor zeer zuiver. Somalië behaalde de score 8. De index is gebaseerd op de opinie van experts over corruptie in de overheidssector. Documenten uit Somalië dienen dan ook met de nodige voorzichtigheid te worden beoordeeld, niet enkel zijn documenten vrij eenvoudig te kopen, bovendien zijn ook de weinig officiële documenten op basis van loutere verklaringen opgemaakt. *In casu* kunnen verzoeksters documenten de geloofwaardigheid van een op alle punten ongeloofwaardig asielaanvraag niet herstellen. Bovendien is de geboortakte slechts een kopie en zijn de handtekeningen louter stempels. Aan dergelijke documenten kunnen bezwaarlijk enige bewijswaarde worden gehecht.

2.9. Verder legt verzoekster een medisch attest aangaande haar besnijdenis neer. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat de besnijdenis die zij onderging - en die niet betwist wordt - aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster stelt louter dat zij dit attest neerlegt omdat *“dat een van de problemen [zijn] die mij aangedaan zijn”* (CGVS-verslag, p. 21). Haar gevraagd waarom dit een probleem zou vormen bij terugkeer naar Somalië, antwoordde verzoekster *“nee, dit is mij al aangedaan, enige dat ik vrees is voor mijn kind”* (CGVS-verslag, p. 21).

2.10. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielaanvraag en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkings- en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofdte van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoont noch aannemelijk maakt dat zij recent afkomstig is uit Somalië. Het is aan verzoekster om eenduidig te verklaren waar zij vandaan komt en waar zij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen.

2.13. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Elasha Biyaha, Somalië niet aantoont, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië.

2.14. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan.

Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielpprocedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet te meer gezien verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en

herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.15. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK